

„He, ti stari Golob, pa še nekoliko pij! Pa onemu mlademu tudi kaj daj, saj vidiš, kako že zeva!“

Golob se zaničljivo obrne v stran in nalašč nekaj pové Logarju, kakor da bi Luka ne bil opazil. Ta pa še bolj zaničljivo podreza:

„Cetudi si Golob in danes tako prevzeten, da nečeš piti, pa jaz vem, da tvoje gnezdo ni tako visoko, da ne bi mogel kdo do njega. Jaz bom nekega dne prišel in ga razrušil. He, takrat bo jokala tudi mlada golo-bička, ki se sedaj nosi kakor kakšna grofica!“

Še več bi bil čenčal in zbadal Luka, da ga Golob ni pogledal srdito in zavrnil:

„Po kaj si prišel sem? Tam je bil tvoj prostor, in glej, da boš miren! O oni reči govoriva z očetom, pa bova itak kmalu: ti pa drži svoj dolgi jezik za zobmi, da veš!“

Moža sta bila takoj po koncu, in pretep bi se bil začel, da ni med njiju o pravem času porinil Janez podolgastega stola. Ko Luka to ugleda, srdito zaškriplje z zobmi, vrže čašo z vinom v Goloba in kakor maček plane proti Janezu. V rokah se mu nekaj zaleskeče, in Janez omahne nazaj z vzklikom: „Jezus, Marija, jaz sem ranjen!“

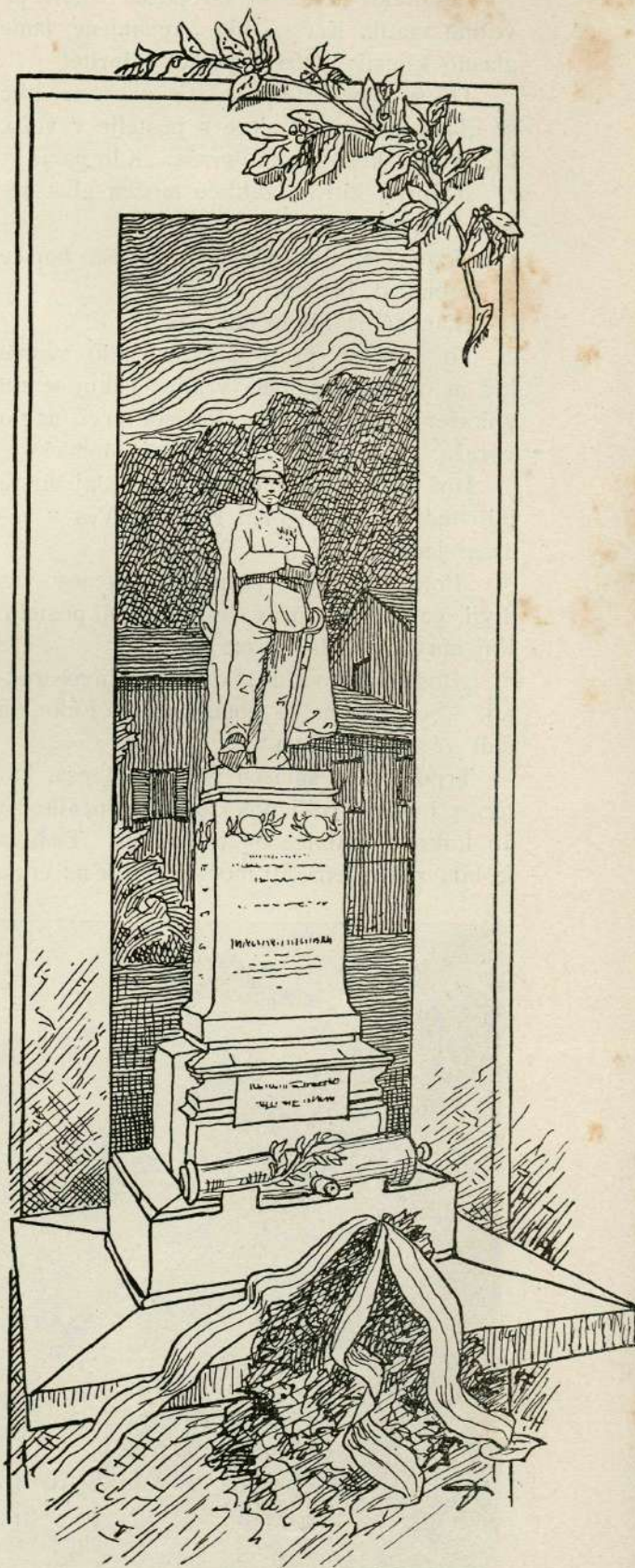
Vse po hiši skoči po koncu, in mnogo rok se iztegne, da bi prijeli Luka. A ta ni bil tako pijan, kakor se je delal. Gibčno smukne skozi množico in uide. Le kos suknje mu je nekdo odtrgal in obdržal v svoji roki.

Ko je bil Luka zunaj, zavil jo je urnih nog naravnost domov. Naglo plane skozi vežna vrata in v sobo, kjer je oče že dremal v postelji.

„Oče, kar zaklenite vrata, jaz grem brzo spat!“ zakliče ves iz sebe. „Danes ne bo menda mirú.“

„Menda si se zopet pretepal“, zastoka oče v postelji in vstane počasi. „Ti nesrečni otrok, ki mi samo žalost in jezo prizadevaš! Mater si spravil prezgodaj v zemljo, po malem boš pa še mene!“

Misleč, da prihité kaki pijanci, zleze v vežo in zapahne vrata. Nato se zopet vleže, ali vzbujen ni mogel zaspati. Premišljeval je malopridnost sinovo, ki mu je delala toliko žalosti.

Spominik Čehovinov v Branici.